

POSTANOWIENIE

17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa S. w W.
przeciwko Gminie W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 25 maja 2022 r., I ACa 1785/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka S. w W. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 25 maja 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko Gminie W. o zapłatę.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem następującego zagadnienia prawnego:

Czy powody dla których doszło do zmiany planu zagospodarowania przestrzennego mają znaczenie dla roszczenia odszkodowawczego opartego na treści art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r.?

Powódka wskazała, że rozstrzygnięcia wymaga kwestia przysługiwania roszczenia odszkodowawczego opartego na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w sytuacji, gdy Rada Miasta podejmuje uchwałę o utworzeniu parku kulturowego, która umożliwia z mocy art. 17 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wprowadzenie zakazu zabudowy danej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom, ponieważ rozważania przedstawione na uzasadnienie zagadnienia prawnego pozostawały w oderwaniu od stanu faktycznego i prawnego sprawy. Celem użytkowania wieczystego ustanowionego na rzecz powódki było wzniesienie na nieruchomości czterech wielorodzinnych budynków mieszkalnych. Cel ten został zrealizowany, a pozostały części nieruchomości były wykorzystywane faktycznie m.in. na potrzeby rekreacyjne mieszkańców. Późniejsze wyodrębnienie działki stanowiącej niezabudowaną część nieruchomości i objęcie jej zasadami nowo utworzonego parku kulturowego, z których wynika zakaz jej zabudowy nie ma znaczenia dla sprawy zważywszy na fakt, że nie uniemożliwiono w ten sposób osiągnięcia celu użytkowania wieczystego (wzniesienia czterech budynków) ani nie zmieniono faktycznego sposobu korzystania z gruntu (cele rekreacyjne, park).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.